

DESTIN ANUME

E plăcut să știi că există cineva care poate să te încante cu lucruri mărunte, gesturi frânte, reverență, aproape zâmbet și aproape lumină, ca și cum ai trăi un miracol! Merită să ne bucurăm de lucruri mărunte, să întâmpinăm răsăritul cu încredere și speranță, în fond, ar trebui să știi asta, miracolele nu pot fi explicate.

Când mi-ai spus că, dintr-o singură privire, îmi poți citi sufletul, să mă cercetezi cu privirile tale furișate impudic în gândurile mele cele mai ascunse, te-am crezut să știi. A trecut ceva vreme de atunci și recunosc – cum altfel? – că ai ieșit victorios, fiindcă, mai târziu, ne-am regăsit pe-același amurg, rătăciți între culorile atât de

intense, acolo unde cerul nu avea stavilă, iar noi ne uitaserăm marginea, cel puțin pentru o vreme.

Dacă am fi considerat acele lucruri simple coincidențe, semne providențiale sau daruri nemeritate, ar fi însemnat să admitem că trăim într-un univers halucinant, contururi incerte de cupluri, jumătate pământ, jumătate azur. Dimineți îndulcite cu o aromă de cafea și câteva frânturi din cântecul favorit „*Bonnie and Clyde*”. Să pot vedea culorile ce se deschid pentru un destin anume.

Atunci el a deschis ușa și a intrat spunându-mi: „*Nu voi mai pleca niciodată, fiindcă îmi este greu să aștept răsăritul singur, să nu-ți simt privirea, oare nu pentru asta există miracole?!*”